

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ad Leonem X. Pontificem Maximvm

[Straßburg], 1519

VD16 L 3409

Conclusio XII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-34717

DVLGENTIARVM AD LEONEM X. P. M.

Sexto. Si iustitia dei aliquid requirit, iam extra manum est ecclesie, que nihil habet mutare, quod deus uult aut imponit. Stat enim firma sententia, Consiliū meum stabit, & uolūtas mea fiet.

Eadem ratione & illud cōfutat, quod alij dicunt, pœnas Canonicas esse declaratorias pœnarū a iustitia diuina requisitarū, Primū illud non probatur, ergo eadē facilitate contēnitur. Si declarat, ergo impossibile est, ut relaxet ecclesia easdē, quia non imposuit, sed impositas a deo declarat. Aut dicere cogētur, qđ uerū Christi sic sit ordinandū. Quodcunq; ego ligauero, tu solues

CONCLUSIO XII.

Olim pœnæ Canonicae, non post, sed ante absolutionem imponebantur, tanquam tentamenta ueræ contritionis.

Iterum probat octauam hæc duodecima, quia Canonicae pœnæ a deo sunt temporales, ut finem sui habeant ipsam absolutionem. Cum autem nullus moriturus non debeat absolui (cæteris paribus) patet, quod nō imponendæ, sed etiam impositæ & imponendæ, sunt potius relaxandæ. Quod si mos ille priscus ecclesie hucusq; fuisset seruatus, nō fuisset error iste natus. Nunc uero cū absolutio præcedat pœnas, factū est, ut in absolutionis iniuriā non absolutū remittant in mortē, & rem monstro faciant similimā, dū absoluendo nō absoluunt, & absolutū eadē uoce ligāt.

Primo probatur concl. ex primo usu solennis pœnitentiæ, in Canonibus descriptæ. cuius uel exemplū uel reliquū uestigium adhuc agitur in homicidij pœnitentia. Cur enim hic uiuentem absoluunt a pœna, & non remittunt eum ad alias in uita agendas, qui tam rigidi sunt in morituros?

Secundo, Sic Beatus Hieronymus scribit Fabiolam suam absolutam. Sic B. Ambrosius suum Theodosium absoluit. Deniq; apud nullum frequentius id legitur, q̄ apud gloriosum martyrem Cyprianum lib. iij. epistolarum suarum. Item in Ecclesiastica & tripertita historia. Item apud Dionysium in Ecclesiastica Hierarchia status pœnitentium, & energumenorū describitur. In ijs omnibus uidemus, non fuisse receptos tunc ad gratiam & absolutionem peccatores, nisi peracta pœnitentia.

Tertio, Neq; Christus absoluit Mariam Magdalenam, & adulteram nisi post lachrymas, unctiōem, & uehementissimam &

M. L. RESOLUTIONES DE VIRTUTE IN
humillimam afflictionem.

Quarto. Sic Legimus Gen. xliij. Ioseph fratres suos multis afflixisse tentationibus, ut exploraret, an uere essent erga se, & Benjamin affecti. quo cognito reuelauit se eis, & ingratiã recepit,

CONCLUSIO XIII.

Morituri per mortem omnia soluunt, & legibus Canonũ mortui iam sunt, habentes iure earum relaxationem.

Hęc concludit prædicta & satis patet. Effet enim hęc res mira satis, si moriturus soluitur ab omnibus operibus, rebus, legibus, hominibus, insuper ab ipsis legibus dei, scilicet ubi præcipitur Eleemosyna, oratio, ieiunium, crux, labor, & quicquid per corpus geri potest, deniq; ab ipsis sanctæ dilectionis (quæ nunc excidit sola) operibus erga proximum, & solæ rerum sint Canones, a quibus non possit solui. Tum Christianus miserabilior erit cunctis gentibus, puta, quem etiam mortuum uexent leges uiuorum, cum ipse potius talis sit, ut etiam inter mortuos esse debeat liber per Christum in quo uiuit.

Colligamus nunc tandem Epilogum, ut uideamus quantis remittuntur pœnæ per indulgentias. Sextuplex hominum genus mihi uidetur exceptum, quod non egeat indulgentijs. Primo mortui seu morituri. Secundo infirmi. Tertio legitime impediti. Quarto qui non cõmiserunt crimina. Quinto qui crimina, sed non publica cõmiserunt. Sexto qui meliora operantur. Ostendemus hęc & faciemus saltem uerisimilia.

Primum, qd forte maxime mouet, scilicet qd publicis criminibus solũ necessaria sunt indulgentiæ, ut sunt adulteria, homicidia, usuræ, fornicationes, ebrietas, rebelliones &c. Tales enim si fuerint occulti, ad Canones nõ uidentur pertinere. Primo, qd Canones statuunt publicas pœnitentias, nec habet ecclesia iudicare foris de occultis. Secundo, qd peccatũ occultum, sicut nõ debet publice puniri, ita nec eget publice remitti, sed indulgentiæ sunt remissiones publicæ, & in facie Ecclesiæ sunt, ut patet, imo sunt nonnulli, qui nõ nihil distare putant inter indulgentias publicis Bullis concessas, & priuatim in foro conscientiæ donatas.

Tertio, Occultis peccatis non est offensa ecclesia, sed solummodo publicis, ideo non tenentur ad pœnitentiam publicam,